

Undique falluntur qui sacræ dogmata legis
 Sensu carnali se posse putant penetrare.
 Vilius argentum est auro, virtutibus aurum.
 Vivere si recte nescis, decede peritis.
 Utilitas grandis latet in rebus quoque parvis.
 Utilitatis amor cito suadet quid sit agendum.
 Vestes præclaræ cor efficiunt animale.
 Valde præmendus erit qui nunc omnino superbit.
 Vix emendatur qui prava diu comitatur.

A Virtutes variæ pariter possunt habitare.
 Virtus est grandis benedicere pro maledictis.
 Ut lapis omnis homo, nisi mollis agatur ab Alto.
 Vir magis ex animi quam carnis robore constat.
 Vis ingens animi nullius laude moveri.
 Vilia quam plura sunt mysterio pretiosa.
 Vivens in Christo stat confidenter in ipso.
 Vir sapienter agens aliis est sol quasi lucens.

EJUSDEM OTELONI

SERMO IN NATALI APOSTOLORUM.

*Erutus ex cod. autographo inclyti monasterii Sanct-Emmerammensis Ratisbonæ ab adm.
 R. D. P. Casparo Altlehner, Benedictino Mellicensi.*

(Apud R. P. Bernardum Pezium, *Thesaurus Anecd. noviss.*, tomi III parte II, pag. 537.)

Cum igitur omnes sanctorum martyrum et confessorum chori in toto sint orbe terrarum jure venerandi, veneratione tamen majore dignos esse apostolos credimus, qui, a Domino nostro Jesu Christo primum electi, corporali ipsius præsentia meruerunt potiri. Ipsi etenim non solum idco principes Ecclesiarum creduntur quia eas primitus Domini præcepta docendo et scribendo quasi fundatores in hoc mundo instituerunt, sed etiam ex hoc quoniam in die judicii judices primi erunt, sicut ipse Dominus testatur ad eos dicens: *Amen amen dico vobis quod vos qui secuti estis me, in regeneratione cum sederit Filius hominis in sede majestatis suæ, sedebitis et vos super sedes duodecim judicantes duodecim tribus Israel (Matth. xix, 28)*. Item alio loco loquitur ad illos, dicens: *Ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum, ut edatis et bibatis super mensam meam et sedeat super thronos judicantes duodecim tribus Israel (Luc. xxii, 29, 30)*. Sed et pro hoc veneratione maxima sunt amplectendi, quod ligandi solvendique peccata hominum potestas, quæ licet aliis sanctis partim concessa credatur, ipsis tamen apostolis supra omnes specialius attributa videtur, ita Domino dicente: *Amen dico vobis, quæcunque alligaveritis super terram, erunt ligata et in cælis, et quæcunque solveritis super terram erunt soluta et in cælis (Matth. xviii, 18)*. Præter hæc ergo, quæ jam diximus universis duodecim Christi discipulis communiter dicta, quædam non solum in Evangelicis, verum etiam in Actibus apostolorum et in ecclesiasticis sparsim historicis scripta valent reperiri, quæ singulis quibusque eorum personis conveniunt, per quæ omnia probatur gratiam specialem virtutum apostolos habuisse et in eis quam maxime impletum esse quod Salvator noster ad illos legitur dixisse: *Amen dico vobis,*

B qui credit in me, opera, quæ ego facio, et ipse faciet, et majora horum faciet (Joan. xiv, 12). Nam ut cætera beati Petri, principis apostolorum, miracula taceamus, hoc unum sufficiat proferre quod in plateis ponebantur infirmi, ut adveniente ipso saltem per umbram illius obumbrarentur, et ab infirmitatibus suis liberarentur (*Act. v, 15*). Quod quia de Domino nostro nunquam legitur factum, juxta ejus promissum, in se veraciter credens beatus scilicet Petrus, fecit majus quam Christus miraculum. Cui, rogo, tale aliquid nisi discipulo reseravit?

Idem vero quod de uno apostolo diximus, de cæteris, etsi non omnia eorum facta legerimus, in aliquo esse miraculo credimus. Quamvis enim cunctis in sese credentibus multa dona dederit, specialia tamen apostolis, quos ipse corporaliter instruxerat, concessit. Idcirco autem quia minime de omnibus discipulis virtutes speciales replicare poterimus, aliqua eorum gesta memoriæ nostræ tradita in eorundem solemnibus et laudibus, quas præ cæteris celebrari debere arbitramur, proferimus. Post Petrum Paulus merito primum replicandus qui, licet in duodecim apostolorum a Jesu Christo corporaliter electorum numero non sit deputatus, æquali tamen merito per supernam vocationem et doctrinam mirabilem inter apostolica consortia et vocabula constat assumptus. Et hoc maxime propterea probari videtur, quia eodem tempore quo beatus Petrus prædicare cœpit, et ipse prædicator factus, diem unum et eundem locum passionis cum illo habere merebatur. In tantum autem idem beatus *D Paulus virtutum sublimitate specialium supergressus est homines pene universos, ut ex abundantia et sapientia prædicationis Doctor et Magister plurimarum appellaretur gentium (I Tim. ii, 7)*, nec non propter vitæ puritatem in carne adhuc positus usque ad

tertium raperetur cœlum (*II Cor. XII, 2*). Exin ad Andream speciali laude migremus, qui et germanus Petri et una cum illo a Salvatore nostro meruit ita vocari: *Venite post me, faciam vos fieri pisces hominum* (*Matth. IV, 19*). Quam scilicet piscationem tanto valentior et prudentior postmodum explevit, quanto ad hanc a Magistro omnium prædestinatus exstitit. Nam, sicut Historiæ prodent fideles, maximam populi multitudinem in Achaia provincia Domino prædicationis suæ retibus acquisivit et in hoc ipse ad ultimum moriendo crucis patibulum sustinuit. Quod tamen ideo subjunximus, ut in illo aliquod gratiæ privilegium ostenderemus; magnum namque fuit quod Christo per crucis mortem cœquari meruit.

Inde prior Jacobus est laude colendus, Joannis scilicet Evangelistæ germanus, utriusque vero de Zebedeo patre geniti et a Domino post beatum Petrum Andreamque fratrem ejus primum pariter electi. Præterea sicut in Evangelio refertur, postquam matereorundem ad Jesum veniens postulavit ut unus ad dexteram et alius ad sinistram illius sederet eisque a Domino respondebatur: Nescitis quid petatis; subjunxit interrogans ambos: Potestis bibere calicem quem ego bibiturus sum? Cumque responderent: Possumus, audierunt protinus: Calicem meum bibetis (*Matth. XX, 21-23*). In quo calicis poculo, quod passionis Dominicæ intelligitur imitatio, istum de quo loquimur Jacobum credimus ingens habuisse meriti privilegium, quia ipse primus apostolorum consummavit martyrii triumphum. Post hunc ex numero, sed non meritis minor ullo frater ipsius Joannes, virgo Dei electus et evangelista maximus, nobis est laudandus, quem tanta charismata virtutum specialiter reddunt redimitum ut humanæ rationis facultatem arbitremur nil posse promere eo dignum. Verumtamen, quia de speciali virtutum suarum privilegio digne loqui nequimus, non ideo miracula ejus prorsus tacenda existimamus; ipse enim noster defectus forsitan laudis ejus exstat magnitudo. O quam venerandum erit quod a Domino specialiter est dilectus, quodque Dominus in cruce jam moriturus huic virgini Matrem suam, Virginem scilicet perpetuam, commendaverit. Quis etiam venerari non decernat in illo quod, cum in Pathmos insulam esset relegatus, secreta cœli et visu penetrare, et per litteras mundo meruit reserare? Accedit quoque huic non impar privilegium, quod ab Asiæ Patribus sanctis olim efflagitatus per divini verbi Evangelium, erumpentes sub tempore illo dolos omnes repressit hæreticorum. Hic ergo consummato vitæ præsentis tempore vivens introisse dicitur tumultum, et in eo non moriendo, sed quasi dormiendo positus diem clausisse ultimum. Si cuiquam placeat, hæc secum singula volvat et tunc discipulis cognoscet præstita solis.

Continet et Thomas speciales forte coronas, quia cum manibus propriis carnem veram et vulnera Domini nostri post resurrectionem suam tangens a fidelibus cunctis expulit morbos infidelitatis (*Joan.*

XX, 27, 28). Alter adhuc Jacobus pariter constat venerandus, ille videlicet quem sacra Scriptura et justum propter vitæ puritatem et Domini fratrem (*Gal. I, 19*) nominat ob carnis propinquitatem. Filius ergo dicitur sororis sanctæ Mariæ Virginis. Hic igitur, præter supradictam Salvatoris nostri consanguinitatem, in qua satis magnum et speciale decus possedit, in tanta meritorum excellentia a matris utero excrevit, ut neque vinum et siceram biberet, nec animalium carnes solitas comederet, et oleo non ungeretur nec balneis uteretur. Sed neque Matthæus de toloneo revocatus donis virtutum caret specialibus, quia ipsum etiam vocantem Dominum mox in domus suæ hospitio pascere meruit, nec non, dum ex publicano factus est evangelista, spem conversionis maximam credentibus cunctis præbuit. Lucas et Marcus ipsi quoque sunt opulenti et insignes descriptione Evangelii, quamvis extra duodecos referantur esse discipulos; verumtamen eo plus venerandi quo per Dei providentiam veritatis testes agnoscuntur deputati. Et tu sorte pia quæsitus, sancte Matthia, quoniam scilicet magnum sanctitatis continens privilegium, a cunctis merito mortalibus es venerandus.

De quatuor reliquis, qui constant ex duodenis apostolis, Philippo videlicet, cujus in evangelio memoria agitur, cujusque solemnitas cum Jacobo inferiore colitur, nec non de Bartholomæo, qui in Indiam missus dicitur ulteriorem, sed et de Simone et Juda, qui cognominatus est Thadæus proxime supradicti Jacobi frater, quorum festa quoque celebramus pariter, de his, inquam, licet indigni simus, aliqua virtutum suarum miracula cognoscere præter ipsorum passiones cum sanctis cæteris aliquatenus communes, veneratione tamen speciali omnes non solum duodecim discipulos, sed et alios septuaginta duos ideo laudare simul et venerari debemus quia eosdem electione ac doctrina sua Salvator noster præ cunctis hominibus illustrare est dignatus. Quanto enim minus decenter ipsum venerari possumus, qui supra omnes et in omnibus est totus, tanto magis in sanctorum illius et præcipue apostolorum laudibus ac solemnibus vigilantibus insistamus, ut per eorum intercessionem peccatorum mereamur consequi et a diversis, quæ jam instant, periculis animæ corporisque liberari. Nam cum modo majores quam temporibus præcedentibus insidias nobis immittat hostis nequissimus, quod remedium econtra sufficiens invenire valemus, nisi ut etiam nos præcipuorum subsidia intercessorum quæramus et invocemus? Hostis enim magnus valida fit cæde subactus. Quapropter, fratres et patres charissimi, celebrantes natalitia quorumcunque Christi apostolorum, imitemur aliquatenus doctrinam, nec non virtutes eorum, ut et ipsi nos a præsentis vitæ periculis defendant et in futuro tremendoque examine, ubi iudices fient, a malis segregatos in bonorum partem collocari decernant, præstante Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto regnat in extremum sine casu temporis ævum.